

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Jitky Zavřelové a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **Mgr. Bc. P. K., Ph.D., MBA**, zastoupený Mgr. Ing. Janem Boučkem, advokátem se sídlem Opatovická 1659/4, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 424/16, Praha 2, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o odvolání proti rozhodnutí Vězeňské služby České republiky ze dne 18. 2. 2025, čj. VS-256078-34/ČJ-2023-80000P-INFZ, o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 7. 2025, čj. 9 A 57/2025-41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal ochrany před nečinností žalovaného. V žalobě uvedl, že dne 30. 11. 2023 podal žádost o informaci dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále též „informační zákon“) u Vězeňské služby, která o jeho žádosti rozhodla rozhodnutím ze dne 18. 2. 2025, čj. VS-256078-34/ČJ-2023-80000P-INFZ. Proti tomuto prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém nebylo žalovaným dosud rozhodnuto. Žalobce dodal, že podal podnět k odstranění nečinnosti ve věci rozhodnutí o odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí, a to dne 22. 3. 2025 u žalovaného a dne 21. 4. 2025 u Úřadu na ochranu osobních údajů. Žalobce uzavřel, že tyto podněty nebyly účinné a žalovaný rozhodnutí v řízení o odvolání nevydal a je nečinný.

[2] Podáním ze dne 10. 7. 2025, doplněným dne 18. 7. 2025, vzal žalobce žalobu v plném rozsahu zpět a navrhl, aby městský soud řízení zastavil, neboť žalovaný vydal dne 10. 7. 2025 rozhodnutí čj. MSP-160/2025-OSV-OSV/17, a tudíž přestal být nečinným.

[3] Výrokem I. v záhlaví označeného usnesení městský soud řízení o žalobě zastavil pro zpětvzetí dle § 47 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Výrokem II. pak městský soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 19 405 Kč. K tomu uvedl, že pokud odpadne po podání žaloby na ochranu proti nečinnosti důvod jejího podání, a v důsledku toho je žaloba vzata zpět, má žalobce právo na náhradu nákladů řízení dle § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s. Městský soud dospěl k závěru, že v daném případě byl stěžovatel nečinný, neboť o žádosti o informace nerozhodl v zákonné lhůtě patnácti dnů stanovené v § 16 odst. 3 informačního zákona, přičemž během řízení o žalobě došlo k uspokojení žalobce. Výrokem III. pak městský soud vrátil žalobci část soudního poplatku a výrokem IV. žalobce vyzval, aby sdělil číslo bankovního účtu.

II.

[4] Usnesení městského soudu napadl žalovaný (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížností z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Souhrnně nesouhlasí s usnesením městského soudu. Městský soud pochybil, pokud řízení zastavil. Podle stěžovatele měl žalobu odmítnout a nikoliv zastavit řízení. Nesouhlasil s dílčími částmi odůvodnění usnesení městského soudu.

III.

[5] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že souhlasí s tím, jak ve věci postupoval městský soud. Městský soud po zpětvzetí žaloby neměl jinou možnost než řízení zastavit. Žalobce navrhnul, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV.

[6] S ohledem na výše popsané okolnosti věci (tedy zastavení řízení v situaci, kdy žalobce vzal žalobu zpět) se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou tzv. subjektivní přípustnosti podané kasační stížnosti. Nesplnění subjektivní přípustnosti kasační stížnosti má totiž za následek její odmítnutí pro podání osobou k tomu zjevně neoprávněnou dle § 46 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[7] Nejvyšší správní soud již v usnesení ze dne 20. 12. 2012, čj. 1 Ans 17/2012-33, v tomto směru shledal, že *„kasační stížnost může podat jen ten účastník řízení před krajským soudem, kterému nebylo rozhodnutím krajského soudu plně vyhověno, popřípadě kterému byla tímto rozhodnutím způsobena jiná určitá újma na jeho právech. Není-li kasační stížnost subjektivně přípustná, soud ji odmítne podle § 46 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 120 s. ř. s.“*

[8] Z uvedeného vyplývá, že kasační stížnost může podat jen ten účastník, kterému nebylo napadeným rozsudkem plně vyhověno, popřípadě kterému byla tímto rozsudkem způsobena jiná určitá újma na jeho právech. Klíčovým je z tohoto pohledu výrok napadeného rozhodnutí. Nelze tedy brát v úvahu subjektivní přesvědčení účastníka řízení, ale jen objektivní skutečnost, že napadeným rozhodnutím mu byla způsobena určitá újma, kterou lze odstranit jen zrušením napadeného rozhodnutí. Subjektivní oprávnění podat kasační stížnost svědčí jen tomu účastníkovi, v jehož neprospěch vyznívá poměření nejprůzračnějšího výsledku, který krajský soud pro účastníka mohl rozhodnutím založit, a výsledku, který napadeným rozhodnutím skutečně založil, je-li zároveň způsobená újma odstranitelná tím, že kasační soud napadené rozhodnutí zruší (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2013, čj. 1 Ans 16/2013-46).

pokračování

[9] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu pak v usnesení ze dne 26. 3. 2020, čj. 9 Afs 271/2018-52, č. 4024/2020 Sb. NSS, potvrdil, že pro posouzení oprávněnosti stěžovatele podat kasační stížnost není podstatné, jakého výsledku řízení před krajským soudem se dovolává, ale jaký výsledek je pro něj objektivně nejpříznivější. Lze dodat, že podle usnesení rozšířeného senátu čj. 9 Afs 271/2018-52, bodu 55 a 56, a také podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2020, čj. 10 Afs 238/2019-24, se za takovou újmu výrok o náhradě nákladů řízení nepovažuje.

[10] Městský soud v souzené věci řízení zastavil z důvodu zpětvzetí žaloby, jelikož byl vázán dispozičními kroky žalobce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2019, čj. 7 Afs 248/2019-30, body 10 a 11), tj. nerozhodl k neprospěchu stěžovatele ani mu vydáním napadeného usnesení nevznikla újma. Relevantní újmu nelze podle usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu čj. 9 Afs 271/2018-52 (bod 51 a následující) shledat ani v případě, kdy žaloba sice není zamítnuta (pro žalovaného obecně nejpříznivější možný výsledek každého soudního sporu), ale soudní řízení je skončeno jinak, aniž by žalobě bylo, byť jen z malé části, vyhověno. Takovými rozhodnutími jsou v soudním řízení správním typicky usnesení o odmítnutí žaloby nebo o zastavení řízení. Stěžovatel v nyní projednávané věci sice poukazuje na újmu, která mu měla být rozhodnutím krajského soudu způsobena, a to v podobě výroku o náhradě nákladů řízení. Výrok o náhradě nákladů řízení je však jen odvozeným důsledkem zastavení řízení a dalších skutečností, které krajský soud zohlednil (racionalita chování žalobce v okamžiku podání či zpětvzetí žaloby). S ohledem na nepřípustnost kasační stížnosti proti výroku o nákladech řízení (§ 104 odst. 2 s. ř. s.) nicméně nelze tuto zákonnou výlukou obejít tím, že je formálně napaden též výrok o zastavení řízení (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2017, čj. 6 Azs 267/2017-27, ze dne 12. 10. 2017, čj. 5 Azs 247/2017-33, ze dne 11. 5. 2011, čj. 1 Ans 4/2011-51, ze dne 16. 1. 2013, čj. 1 As 173/2012-41, ze dne 9. 1. 2014, čj. 7 Ans 13/2013-72, ze dne 22. 1. 2014, čj. 1 Ans 17/2013-40, ze dne 29. 1. 2015, čj. 7 As 175/2014-17, ze dne 29. 5. 2015, čj. 5 As 84/2015-42, ze dne 29. 3. 2016, čj. 7 Azs 36/2016-30, ze dne 21. 3. 2018, čj. 6 As 414/2017-21, ze dne 17. 1. 2025, čj. 2 As 239/2024-33, či usnesení ze dne 13. 3. 2025, čj. 5 As 260/2024-18).

[11] K přehodnocení uvedených závěrů neshledal soud důvod ani s ohledem na stížní argumentaci. Žádný ze stěžovatelem předestřených argumentů nemůže nic změnit na nepřípustnosti kasační stížnosti (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2020, čj. 9 Afs 271/2018-52, č. 4024/2020 Sb. NSS, bod 12, a ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007-64, č. 2116/2010 Sb. NSS, bod 10, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2025, čj. 5 As 260/2024-18, bod 21).

V.

[12] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost v souladu s § 104 odst. 2 ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. aplikovaným na základě § 120 s. ř. s. odmítl.

[13] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 21. října 2025

Tomáš Foltas
předseda senátu